

Bare lidt lykkelig...

Af Anne Hermansen

Hvornår har du sidst været lykkelig? Haft den der flaksen i hjertet, bjældeklang i brystet og rislen ned ad ryggen?

Jeg mærkede den lige for et øjeblik siden – klemte inde i sofaen mellem en 13- og en 16-årig med skuldre så brede som marklæger og Jordans ikke under størrelse 44 ½. På en træt søndag, hvor vasketøjet ligger i bjerge, kun overgået i volumen af opvask, nullermænd og ubesvarede mails, der i princippet ikke kan vente. Midt i dét sidder vi så i en sofa fuld af kattehår og spiser pizza og nyder et voldsorgie på fladskærmen med nogle robotter og nogle sindssyge psykopater med hanekam og mærkelige tænder og noget ild og eksplosioner.

Det lyder ikke som noget, der bare tilnærmelsesvist ligner det perfekte liv, vel? Med florlette, hvide gardiner, der duver lidt i brisen fra et åbent vindue. Not at all. Fraskilt er jeg også, hvis du lige vil have den med. Det, er der nogen, der synes, trækker ned. Og vi drikker endog cola. Zero. Og måske lugter der egentlig også lidt af sure tæer. Eller er det bare vandet fra vasen, der skulle have været skiftet, og...

...pludselig bliver jeg bare så lykkelig.

Over at vi sidder der. Sammen. Mig og de to, jeg elsker allermost i hele verden. Tænk. At dét kan lade sig gøre. Tænk, hvad man

”Vi har også været på Kreta og i Kroatien. Men den store rejse – det er jo summen af alle de bittesmå skridt, hvor der ikke er brug for boardingpas”

egentlig går igennem for at nå derhen. Af veer og vågne nætter (som vender tilbage, når der igen opstår sepearationsangst – min, denne gang!). Af første tænder og første skridt og første skoledage og første sygedage. Af hjertevenner og hjertesorg og hjerteflimmer (mit, når jeg har stress over, at det aldrig tilnærmelsesvis ligner det perfekte liv). Af bekymringer og buldrende stolthed. Af grin og grumme (senge)historier. Af kys, kram og killer-halloween-forklædninger. Og lige pludselig en dag sætter man sig ret op i en sofa, fordi et kattehår kilder i næsen, eller en megatruck bliver sprængt til atomer, eller nogen bøvs (med drenge holder det aldrig op. Visse begynder også at gylpe igen) – og mærker den sprødeste, lille lykke sive fra brystet og ud i armene og ned i benene og tænker: Hold op en rejse,

vi har været på. Tænk, at vi er nået frem. Til den her søndag. Vi har også været på Kreta og i Kroatien. Men den store rejse – det er jo summen af alle de bittesmå skridt, hvor der ikke er brug for boardingpas.

Forleden talte jeg med en klog mand, som har rejst rigtigt meget. Over hele verden – og langt ind i sig selv. Han har brugt årevis på at søge visdom og tale med sin spirituelle lærer. På at meditere og sidde i skrædderstilling med lukkede øjne. Og på at jage Nirvana, den absolutte sandhed – der, hvor man er ét med en højere åndelige bevidsthed. Og lykken måske findes? Eller man i hvert fald er overvejende godt tilfreds...

Hvor fandt han den så? På vejen, såmænd. ”Rejsen er målet”, sagde han. ”Det handler ikke om, at en dag bliver alt endelig godt. Hver dag – hver eneste, evigt omskiftelige dag med alle dens irriterende udfordringer og højdepunkter er målet – det er dér, du lever”.

Det fulde omfang af den indsigt forstår jeg nok ikke. Og det ville også være lidt tarveligt, hvis man bare kunne skyde genvej, når han nu har brugt mere end ti år på at nå helt derhen. Men hvis rejsen er målet, behøver jeg ikke skynde mig, og så kan vi godt nå en film til. ”Ninja Assasin” eller ”Alien vs Predator”...? ●

Nynne Oldenburg, 41 år, manuskriptforfatter og oversætter. Fraskilt, bor i lejlighed i Paris med sin datter.

Anne Hermansen, 44 år, journalist, mor til to, bor i lejlighed nord for København.

Louise Gade Sig, 27 år, journalist, bor i lejlighed på Frederiksberg med sin kæreste.

Maise Njor, 44 år, journalist og forfatter. Har tre døtre og en hund og bor i Ordrup.

Bland dig! Fortæl os, hvad du mener på ALTFordamerne.dk/klummen